

Verkondiging Allerzielen 2024¹

De eerste regels van de eerste lezing van vandaag hadden gisteren geschreven kunnen zijn. “Mijn hoop op God blijkt vervlogen, ik leef zonder hoop.”

Kan het nog postmoderner?

Toch is dit een tekst van rond 2500 jaar geleden.

Nu was er ook wel wat gebeurd.

De vijand had Jeruzalem in puin gegooid, de tempel verwoest, het volk opgejaagd of nog erger. Alsof je naar de beelden uit Oekraïne, Israël op 7 oktober 2023 of Gaza en Libanon vandaag zit te kijken.

“Ik leef zonder hoop,” zegt deze gelovige van toen heel eerlijk. “Ik blijf er aldoor over denken, het weegt op mij als een last.”

Allerzielen kan zo’n dag zijn.

Het weegt op je als een last, de geliefde die er niet meer is, de gelukkige jaren die voorbijgegaan zijn. Daar kun je in blijven leven, neergedrukt door heel die last.

Maar dan verandert de toon van het Klaaglied:

“Desondanks prent ik mij in - en dat geeft mij hoop-: zonder einde is Gods genade, onuitputtelijk is zijn erbarmen. Uw grote trouw is iedere morgen weer nieuw.”

¹ Klaagliederen 3, 17-26; Romeinen 5, 5-11; Johannes 14, 1-6

Onze geliefden gaan voorbij, wij zien hen niet meer, wij noemen hun naam, bezoeken hun graf of een andere plaats, maar Gods genade blijft en wij bidden om zijn erbarmen voor onze doden. "Ik behoor aan de Heer, - zegt mijn hart - Hij blijft mijn hoop."

Wat een heerlijke woorden zijn dat.

De schrijver van dit Klaaglied moet het zichzelf inprenten, staat er. Het gaat niet vanzelf.

De hoop is als een kwetsbaar plantje dat je moet koesteren en in het licht moet zetten. Zoals ook u en ik.

Paulus zegt: de hoop wordt niet teleurgesteld, want Gods liefde is in ons hart uitgestort door de heilige Geest die ons werd geschonken. Je kunt het niet zelf. De Geest van God is nodig om de hoop te bewaren.

De hoop wordt niet teleurgesteld.

Vandaag is de dag van hoop voor onze doden. Dat zij niet vergeten worden, niet door ons en niet door God; dat zij in het licht mogen zijn. Of - zoals Jezus zegt, nog iets intiemer en meer geborgen: in het huis van de Vader, waarnaar Jezus ons is voorgegaan om voor ons een plaats te bereiden.

Allerzielen is een dag van gedenken, een heel actieve dag. Velen komen deze dagen in actie voor de doden, zij bezoeken en versieren de graven met bloemen en steken een licht aan. De kerk leert ons dat het zin heeft om een kaars te branden, een licht voor onze doden en dat het zin heeft voor hen te bidden en voor hen de eucharistie te vieren, de oude gezangen te laten klinken. Wij blijven met elkaar verbonden, wij vormen één gemeenschap, ook al heeft de dood van hun lichaam ons van hen gescheiden.

We vertrouwen ons toe aan Christus die de dood heeft overwonnen, de deur naar een geluk dat eeuwig duurt heeft geopend. Wij bidden dat voor onze dierbare overledenen de deur mag opengaan en zij zullen binnengaan.

De hoop wordt niet teleurgesteld.

Amen.

pastoor Nico van der Peet